

menteringen af artikel 15 i EF's 2. livsforsikringsdirektiv (Rådets direktiv 90/619/EØF af 8. november 1990, nu indeholdt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring).

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 61-63.

4. Lovforslagets hovedindhold.

4.1. Lovens systematik.

Forbrugeraftaleloven er siden den oprindelige vedtagelse i 1978 ændret adskillige gange, bl.a. som led i gennemførelsen af det generelle fjernsalgsdirektiv og dørsalgdirektivet.

Ikke mindst indførelsen af de nævnte direktivers meget detaljerede regler om fjernsalg og aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes faste forretningssted har gjort loven meget vanskeligt tilgængelig og svær at anvende i praksis.

Gennemførelsen af direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser vil nødvendiggøre indførelse af en række yderligere regler.

Den gældende forbrugeraftalelov indeholder allerede regler om oplysningspligt og fortrydelsesret mv. ved visse fjernsalgsaftaler og om fortrydelsesret ved aftaler indgået uden for fast forretningssted. Forbrugeraftalelovens fjernsalgsregler er indført som led i gennemførelsen af det generelle fjernsalgsdirektiv, hvis regler i vidt omfang ligner reglerne i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

I betænkning nr. 1440/2004 stiller udvalget forslag om, at reglerne i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser - bortset fra reglerne vedrørende forsikringsydelser, jf. nedenfor - gennemføres ved indsættelse af nye regler i forbrugeraftaleloven, og at der i den forbindelse i videst muligt omfang udarbejdes fælles regler for de forskellige typer af forbrugeraftaler.

Udvalget finder, at der samtidig bør foretages en omstrukturering af loven, således at den inddeles i kapitler om oplysningspligt og fortrydelsesret mv., i stedet for som hidtil i kapitler efter typen af forbrugeraftale. På denne måde udnyttes det, at der på flere punkter er mulighed for at give fælles regler for de forskellige typer af forbrugeraftaler, og der skabes bedre overblik over lovens regler.

I betænkningen stilles endvidere forslag om, at reglerne vedrørende *forsikring* i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser gennemføres ved indsættelse af nye regler i forsikringsaftaleloven.

Baggrunden herfor er bl.a., at forsikringsaftaleloven generelt regulerer aftalen mellem forsikringstageren og forsikringselskabet, og at denne lov allerede

indeholder regler om fortrydelsesret for visse typer af forsikringsaftaler.

Hertil kommer, at de gældende regler i forbrugeraftalelovens kapitel 4 a om fortrydelsesret ved forsikringsaftaler gælder for alle typer af forbrugeraftaler, uanset om aftalen er indgået uden for fast forretningssted, ved fjernsalg eller på anden måde. Efter udvalgets opfattelse bør der ikke ske en forringelse af forbrugerbeskyttelsen på dette punkt. Udvalget finder samtidig ikke grundlag for at foreslå reglerne i det finansielle fjernsalgsdirektiv udvidet til at gælde for andre finansielle tjenesteydelser end forsikring, således at der for disse tjenesteydelser indføres en generel fortrydelsesret også uden for de tilfælde, hvor aftalen er indgået ved fjernsalg. Reglerne om fortrydelsesret for forsikringsaftaler og for andre finansielle tjenesteydelser kan derfor ikke gives samme anvendelsesområde.

Til støtte for, at reglerne vedrørende forsikring i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser gennemføres ved indsættelse af nye regler i forsikringsaftaleloven, anfører udvalget endelig, at gennemførelsen af direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser vil nødvendiggøre indførelse af visse særregler for forsikringsaftaler.

Der skal således indsættes en særlig fortrydelsesfrist på 30 dage for livsforsikringsaftaler indgået ved fjernsalg. Fristens begyndelsestidspunkt for disse typer af aftaler er endvidere forskelligt fra begyndelsestidspunktet for den generelle 14 dages fortrydelsesfrist. Udvalget stiller endvidere forslag om en delvis udnyttelse af undtagelsesadgangen i direktivets artikel 7, stk. 2, således at forsikringsselskaberne - i modsætning til de øvrige finansielle virksomheder - alene gives en begrænset adgang til at afkræve forbrugeren betaling for den del af tjenesteydelser, der allerede er leveret på tidspunktet for forbrugeren tilbagetreden fra aftalen.

Der henvises til betænkningen side 235-238.

Justitsministeriet er enig i udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

4.2. De enkelte elementer i lovforslaget.

4.2.1. Lovens anvendelsesområde.

4.2.1.1. Forbrugeraftalebegrebet.

Udvalget foreslår, at loven på samme måde som den gældende lov skal gælde for forbrugeraftaler og erhvervsdrivendes henvendelser med henblik på indgåelse af sådanne aftaler.